

Warszawa, 5 lipca 2017 r.

Pan

Szanowny Panie,

Dziękuję Panu za zainteresowanie problematyką prawnorodziną. Na podstawie art. 71 Konstytucji RP „państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej uwzględnia dobro rodziny”. Realizacja konstytucyjnego standardu nie jest możliwa bez dialogu społecznego władzy publicznej z bezpośrednimi adresatami norm prawnych, w tym przede wszystkim z zakresu praktycznego funkcjonowania prawa rodzinnego. Każdy głos w tej materii powinien być wzięty pod uwagę w procesie legislacyjnym, dlatego też Pana propozycje będą poddane wnikliwej analizie. Nadmieniam, że Rada Ministrów – czy to jako autor projektów, czy też jako podmiot przedstawiający stanowisko do przedłożeń innych osób uprawnionych do zgłaszania zmian w prawie – stale uczestniczy w procesie legislacyjnym, także w zakresie regulacji, które odnoszą się do prawa rodzinnego.

Pragnę poinformować, że część Pana propozycji, w zmodyfikowanej postaci, znalazła się w obowiązującej od 29 sierpnia 2015 r. ustawie z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2015 r., poz. 1062), mocą której znowelizowane zostały przepisy art. 58 i 107 Kodeksu rodzinnego i opiekuńskiego, a także przepisy art. 509, 582¹, 598²² i 756² Kodeksu postępowania cywilnego.

Istota tych zmian polega na nadaniu priorytetowego znaczenia takiemu rozstrzygnięciu sądu, w którym sąd – orzekając o rozwodzie albo wydając orzeczenie opiekuńcze w przypadku rozłączenia rodziców – będzie pozostawiał władzę rodzicielską obojgu rodzicom i to nawet wówczas, gdy nie przedłożą oni pisemnego porozumienia co do sposobu wspólnego wykonywania tej władzy. W konsekwencji takich rozstrzygnięć dziecko będzie mogło mieszkać naprzemiennie u każdego z rodziców w okresach wskazanych w orzeczeniu.

**ZA ZGODNOŚĆ
Z ORYGINAŁEM**

Z poważaniem
Bożena